

RACHEL VINCENT
ROGUE

latrok

KI A
KARMOKKAL!

„VARÁZSLATOS, IZGALMAS, SÖTÉT,
MAGÁVAL RAGADÓ
– A STRAY-T EL KELL OLVASNI!
IMÁDTAM AZ ELEJÉTŐL A VÉGÉIG.”
GENA SHOWALTER, NEW YORK TIMES
BESTSELLER SZERZŐ

finep
selection

RACHEL VINCENT

ROGUE

latrok

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2012

*Ezt az első számúnak, aki nap mint nap elvisel.
Aki türelemmel viseli, ha a valóság és a fikció határai elmosódnak.
Aki emlékszik, amikor én felejték. És aki megteszi azt a száz apró
dolgot, amely egészségben és boldogságban tart, mert mindketten
tudjuk: szívesebben dolgoznék, mint ennék vagy aludnék.
Azért élek és írok még, mert te gondoskodsz rólam.*

Egy

FOGD KI ÉS ENGEDD VISSZA, a nagy francokat!

Nyögve betaszítottam a kóbort Marc furgonjának hátuljába, de úgy, hogy arca esett. A szabad kezemet épp az utolsó pillanatban húztam vissza, hogy elkerüljem összecattanó fogsorát. A kurafi másfélszer akkora volt, mint én, és úgy hánytavetette magát, mint... hát igen, mint egy rémült macska, eltökélten, hogy mindent, ami a mancsa ügyébe kerül, cafatokra tépjen – engem is beleértve.

Pár lépéssel a hátam mögött Marc figyelt, és nem volt kétségem, hogy minden mozdulatomat megjegyzi, hogy később beszámolhaszon róla apámnak. Ez idáig túl sok jelentenivalót nem mutattam neki.

Az ólálkodók hülyére verése, amitől a leckéjüket megtanulták, az egy dolog; az alapfokú rémisztgetési tananyag legnagyobb részét hamar elsajátítottam. De ez a vadászd-le-és-kergesd-ki dolog, na, ez szart sem ért. Totális hülyeség. Mégis, mit gondolt az apám?

Egész este mindössze annyi szerencsém volt, hogy a kóbor az Arkansas állambeli Dumas városon kívül eső, elhagyott helyre menekült. Ha a fények felé vette volna az irányt, nem az ellenkező irányba, sosem érem utol. Meg sem próbáltam volna. Nem kockáztathatjuk,

hogy a járókelők meglássák, amint egy átlagos méretű lány – mint én – egy nála jóval nehezebb fickót vonszol magával. A teljes igazság pedig az, hogy ha a kóbor tudott volna harcolni, aligha kapom el.

Na, nem mintha így simán ment volna. És Marc meg sem mozdult, hogy segítsen.

– Tudnál jönni? – vetettem hátra, és visszanyomtam a kóbor fejét az alvázza, amikor megpróbált kicsavarodni a szorításomból.

Nevetés válaszolt, és nem hallottam lépéseket.

– Remekül boldogulsz, querida!

– Ne nevezd így, a bűdös francba! – sziszegtem összeszorított fogakkal. A szabad kezemmel elkaptam és hátracsavartam a betolakodó hadonászó karját; erre a másik karja szabadult ki, és mély nyomokat karmolt a kocsi beltéri festésébe. Bár ez már nem sokat rontott Marc folyton ütött-vert autójának állapotán.

Marc megint csak nevetett, nem törődött a dühömmel.

Előrehajoltam, és ráfeküdtem a kóbor hátára, hogy leszorítsam. Vörös selyemblúzom – amit egyáltalán nem verekedéshez vettem fel – vékony, csillogó anyagán át éreztem, hogy kalapál a szíve.

Még mindig nem értem el a másik karját. Megszorítottam a kezemben tartott csuklóját. Csontok csikorogtak egymáson. A kóbor felvonított fájdalomában, és megpróbált levetni magáról. Nem eresztettem; kizárt, hogy elcsesszem az első saját befogásomat, főleg úgy, hogy Marc figyel. Az életben nem mosnám le magamról.

– Eressz el, te kurva! – morogta a kóbor. Furcsán artikulált, tekintve, hogy a fejét még mindig a kocsi szőnyegébe nyomtam.

– Tetszel neki, Faythe – somolygott mögöttem Marc.

– Vagy segíts, vagy kussolj! – Szabad kezemmel a farzsebembe nyúltam, hogy előhalásszam vadonatúj, még fényes bilincsemet. Remek alkalom, hogy felavassam.

Fém koccant fémen, ahogy kinyitottam az egyik karikát. A kóbor erősebben kezdett vergődni. Hátravetette a fejét, kényelmetlen szögben felrántotta szabad karját, és a kezemre ütött. Szétnyílt az öklöm. Egy kínos pillanatig a bilincs a mutatóujjam hegyén lógott, a másik fele ingaként lengett – aztán leesett, éppen a kóbor lába elé. Újra megszorítottam a csuklóját és lehajoltam érte, közben hátrahúzva a kóbort. Az kirúgott, és a bilincs a kocsi alá repült, végigcsúszva a murván.

– A franca! – *Ennyit a vadonatújról és fényesről.* Felemelkedtem, őt is magammal húzva, és a tarkójára csaptam. Csak morgott. Marc nevetett. Dühömben én már a sikoltás határán álltam. Az első viszszadobós fogásomnak nem így kellett volna történnie.

Félresöpörtem az idegességet, és a kocsi belsejébe löktem a kóbort. Azonban már késő volt a nyertes pozíció kivívásához. Elcsesztem, ő meg ráébredt, hol vannak a tökei.

A kóbor nyögve hátravágott a könyökével, éppen az oldalamba. Fájdalom nyilallt a hasamba, mellembé. Éles szisszenéssel préselődőtt ki a levegő a tüdőmből. Megrántotta a karját, és majdnem el is eresztettem a csuklóját.

Basszus. Ezzel eljátszotta minden esélyét, hogy lazán és könnyen vehessük a dolgot. Nem maradt más mód, csak a gyors és brutális. A kedvencem.

Mély lélegzetet vettem – mintha lángnyelv nyalta volna végig frissen megzúzott bordáimat. A bal lábamra helyeztem a testsúlyomat, és jobb térdemet a kóbor ágyékába rántottam.

Egyetlen fájdalmas hördülés szakadt ki belőle, mintha éppen lenyelne a saját nyelvét. Egy pillanatig nem hallottam mást, csak Marc nyugodt lélegzését a hátam mögött, és a tücsökzenét körülötünk. Aztán a kóbor sikoltott – olyan hangmagasságban, amelytől még Steven Tyler is összehúzta volna a szemöldökét.

Most, hogy láttam, nemhogy elfutni nem tud, de felállni sem, nyugodtan eleresztettem. Kislányként sikítózva zuhant a lábam elé.

– Na igen, ez is *egy* módja – állapította meg Marc mellém lépve. Mintha kissé sápadt lett volna, és nem csak a holdfény tette.

Kisimítottam a haját a szememből, és a murván heverő, száalmas alakra néztem.

– Add ide a francos bilincsedet! – csattantam fel, és egy cseppet sem szégyelltem magam, amiért ágyékrúgással kényszerítettem térdre az ellenfeletem.

Marc előhúzta a saját bilincset.

– Majd emlékeztess, hogy sose bosszantsalak fel – kérte, és a kezembe ejtette.

– Még mindig emlékeztetőre van szükséged? – Letérdeltem, és a kóbor háta mögött összebilincseltem a kezeit. Még mindig vinnyogott, amikor a könyökénél fogva felrángattam, és visszahurcoltam a kocsi jobb oldalára. Az ajtónál megpördítettem, hogy szembenézhessek vele.

– Mi a neved?

Válasz helyett belesett a blúzom mély dekoltázsába. Nem ez volt a legokosabb vagy a legeredetibb válasz, de annál a fickónál jobb volt, aki meg akart kóstolni. Mégis, pillanatnyilag nem voltam abban a hangulatban, hogy megbámuljanak. Ő meg főleg ne!

Meglendítettem az öklömet, és oldalba vágtam. Tágra nyílt a szemem, halkán feljajdult.

– Utoljára kérdem – néztem lehunyt szemére –, aztán lecsaplak és elnevezlek Tom Doe-nak. Választhatsz. Szóval, mi a kicseszett neved?

A szeme felpattant, és úgy méregetett, mintha azt szeretné eldönteni, mennyire veheti komolyan a figyelmeztetést. Valami, amit rajtam látott, meggyőzte.

– Dan Painter – morogta, dühében félig elnyelve a nevet.

– Mr. Painter – biccentettem. Örültem, hogy – az arc kifejezéséből és gyors, de nyugodt pulzusából ítélve – az igazat mondja. – És minek köszönhetjük a kellemetlen látogatást?

Zavarában elkerekedett a szeme.

– Mi a francot keresel itt? – helyesbítettem szemforgatva. A homlokán elsimultak a ráncok, ahogy felfogta a kérdést.

– Csak az állampolgári kötelezettségemet teljesítem – erősködött. – Valami segget kergettem idáig. De most már mindegy, meglépett a ribanc.

Marc előrelépett.

– Nem akármilyen segg lehetett, ha a déli középső területekre is bejöttél utána.

Magamban felnyögtem, de tartottam a számat. Nem vallott volna profizmusra, ha megint lekiabálom a társamat a fogoly előtt.

– Nem is hiszed – mondta rá a kóbor, és ránézett a vállam felett. – Vagy talán te igen. – Újra rám villant a tekintete, és ahogy lesiklott a blúzomon, majd fekete nadrágomon, összecsikordult a fogam. – Ennek olyan jellegtelen az arca, de ahol kell, ott van neki bőven, hm?

Marc megmerevedett mögöttem, az ízületei pattantak egyet, amikor ökölbe szorította a kezét, de elkésett.

– Amit most kapni fogsz, azt vedd figyelmeztetésnek, hogy maradj távol a területeinktől! – Az öklöm egy szép jobbhorogban érte el a bal arcát. Hátracsuklott a feje, és perceken belül immár másodszor esett össze – ezúttal azonban öntudatlanul. Hagytam, hadd zuhanjon le; felhorzolt ujjaimat hajlítgattam. Mit érdekelt engem, ha felsérti a murva? Még örülhet, hogy nem törtem el az arccsontját. Legalábbis *úgy gondoltam*, nem törtem el semmit. Kivéve, meglehet, a saját bütykeimet.

Mögöttem Marc halkán, elismerően füttyentett.

– Ez nem a szokványos eljárás – mondta, túlságosan is kimért hangon. A kóbor fölé hajolt, hogy kinyissa a jobb hátsó ajtót.

– Nos, igen, én meg nem egy szokványos végrehajtó vagyok. – Az apám többi embere jobban tisztelte a szabályokat, mint én. Azonkívül több tesztoszteronnal és kevesebb petefészekkel is bírtak. Egyikük sem igazán tudta, mihez kezdhetne velem.

Marc vigyorogva a belső világítás alá húzta a sérült kezemet.

– *Ezzel* nem szállok vitába. – Fordított egyet a csuklómon, hogy jobban lássa, erre elfintorodtam. – Nem tört el. Majd a szabad területek felé megállunk valahol jégért.

– És kávéért – tettem hozzá, mert már előre féltém az egyórányi úttól az Arkansas–Mississippi határig, ahol majd a folyó túloldalán eleresztjük Dan Paintert, a szabad területen. – Kávéra van szükségem.

– Igenis. – Marc lehajolt, és bal kezével megragadta a kóbor ingét, jobb kezével a farmerja derekát, azzal fejjel előre a hátsó ülésre hajtotta az ájult vérmacsskát. – Ez egy pokoli jobbhorog volt – mondta, és a semmiből előszedett egy tekercs ragasztószalagot. Egy hosszú csíkot Dan Painter bokáira tekert, aztán behajtotta a térdét, hogy a kóbor lába is beférjen. – Nem emlékszem, mikor tanította neked ezt apád.

– Mert nem is tanította.

Marc bevágta az ajtót, és kérdően fordult felém. Mosolyogva letérdeltem, hogy benézzek a kocsi alá.

– Néztem a pankrációnbajnokságot a tévében.

– Lenyűgöző – biccentett.

– Szerintem is. – Betapogattam a kocsi alá, a bilincsemet keresve. Az első párat a Red Riverbe merülve hagytam el, amikor egy ártalmatlan, de visszaeső határsértőt kergettem egy hónapja. Ha egy másodikat is elveszíték, apám kikészíti a gereznámat. Vagy levonja a fizetési csekkemből.

Az ujjaim egy fűcsomót találtak a kövek között, aztán egy üveg letört alját.

– Esetleg segítek? – Marc lenyúlt, és lassan végigsimította a csípőmet.

A vállam felett visszavigyorogtam rá.

– Ott nem fogsz semmit találni.

– Hiszed te! – A keze végigsiklott a derekamon, éppen akkor, amikor kitapogattam egy ívelt fémdarabot a kocsi alatt. Megmarkoltam a bilincset, kihátráltam a kocsi alól, Marc pedig talpra állított. Maga felé fordított, amíg visszadugtam a bilincset a farzsebembe, aztán a kocsi oldalához préselt.

– Tartsunk pihenőt! – súgta, és az ajkával végigsimította a nyakamat.

– Mintha dolgoztál volna – feleltem, de a kezem automatikusan nyúlt a karja után. Végighúztam az ujjaimat a tricepszén, néhol a körmömet is, éreztem, hogy libabőrös lesz. Élveztem, ha hasonló reakciót váltottam ki belőle; a hatalom, az irányítás érzését adta. Ám az érzés kölcsönös volt: sosem bírtam nemet mondani neki, és ezt ő is pontosan tudta.

– Akkor miért nem fogsz munkára? – dorombolta a fülembé, és még közelebb nyomult. Az ujjai bekúsztak a testem és a kocsi közé, és egy lassú mozdulattal erős, kemény markába fogta a fenekemet.

Előredőltem, hogy jobban hozzáférjen.

– Van erre időnk?

– A világ minden ideje a miénk. Hacsak nincs takarodód, amiről nem tudok.

– Felnőtt vagyok, nem emlékszel?

– Ó, dehogynem! – A nyelvét finoman végigsiklatta a nyakam oldalán; megtorpant a négy kereszt alakú hegnél. Nedves nyomát cirógatta a meleg szeptemberi szellő. – Nagyon-nagyon is felnőttél.

– A nyelve most a kulcsfontomon futott végig, majd beszökött a blúzom kivágásába. A forró pontra, így nevezte, és nem ok nélkül.

– És mi a helyzet vonakodó vendégünkkel? – A mellkasát simogattam, a pólón keresztül is éreztem kemény izmait.

– Majd talál magának ő is párt – felelte Marc fojtottan; az ajka a bőrömön kalandozott, a lehelete forrón siklott a mellem dombján.

– Komolyan beszélek! – Felhúztam a fejét, hogy a szemébe nézhessek. – Mi van, ha magához tér?

– Akkor féltékeny lesz. – Marc megint felém hajolt, hogy megsókoljon, de a mellének feszítettem a kezemet. Türelmetlen sóhajjal benézett a kocsiba a vállam felett, aztán visszapillantott rám. – Hidegre tetted. Egyébként a ranchon sincs soha magánéletünk, szóval nem mindegy?

Magánélet. A legdrágább kincsünk, és sosem jut belőle elég senkinek egy olyan házban, amely tele van illemtani kihívásokkal küzdő vérmacszkákkal – tulajdonképpen zajos, nagyra nőtt gyerekekkel, akiknek természetfeletti hallásuk van, de saját életük nincs. Marcnak igaza volt: ennél, mint itt kint az arkansasi semmi közepén, nem lesz jobb. Soha. Az életünk végéig sem.

Bólintottam, és felcsúsztottam a tenyeremet a mellkasán.

– Hát jó. De ajánlom, hogy legyen egy takaród – intettem a fejemmel a kocsi felé. – Mert erre a murvára én le nem fekszem.

Összevonta a szemöldökét, az orra az enyémhez ért, amikor behajolt még egy csókra.

– Ki beszél itt... – a mobilja megcsördült a zsebében, épp, amikor az ajkunk összeért – lefekvésről?

Mosolyogtam; cseppet sem ért meglepetésként a telefon. A jó időzítés mindennek a kulcsa, márpedig ebben a tekintetben apu olyan erő, akivel számolni kell.

Marc hátralepett, előhúzta a telefont. A kezem a mellkasáról a csípőre vándorolt.

– A francba, Greg – morogta a kijelzőre nézve.

– Mondd meg, mire készültünk, alighanem békén hagy – szoltam oda, és kinyitottam a jobb első ajtót. A legtöbb apától eltérően az enyém *lelkesen* támogatta a barátommal fenntartott kapcsolatomat. Sőt, anyám is. Úgy szerették Marcot, mint a saját fiaikat, és mindent megtettek volna, hogy igazából összehozzanak minket, vagy legalább felragasszák a gyűrűjét az ujjamra. Ha túl sokáig gondolkodtam ezen, ijesztővé vált.

– Ez nem az a beszélgetés, amit szívesen lefolytatnék apáddal – nézett rám Marc feddően. A mobilja egyre csak csörgött. – És ha Michael még egy tippet merészel adni, őt is kivágom a nappali ablakán, akár a bátyád, akár nem.

Összerezentem.

– Nem tett ilyet.

Marc csak felvonta a szemöldökét.

A francba. Megtette. Nem kell, hogy Marc ölje meg Michaelt, megteszem én magam. Egyszerűen képtelen voltam megértetni az emberekkel, hogy a magánéletem igenis *magán*.

Marc, immár mosolyogva a füléhez emelte a telefont.

– Üdv, Greg. Mi a baj?

Apám válaszát hangosan, tisztán értettem.

– Most hallgattam vissza az üzeneteimet, és találtam valami érdekeset. Egy névtelen telefon jött egy halott macskáról. Remélem, van nálatok ásó.

Természetesen Marcnál volt ásó. Hiszen hogy is lehetne jobban befejezni egy randevút, mint egy hulla elásásával az éjszaka közepén?

Hivatalosan kijelenthetem: a melóm szívás.

KETTŐ

– **N**ÉVTELEN TELEFON? – Marc elkomorult. – Ez szokatlan. Mikor érkezett?

– Nem sokkal hét után. – Vérmacsukahallásomnak köszönhetően még a telefontól méterekre is hallottam apám válaszát.

Megnyomtam a gombot az órámon, hogy megvilágítsam a kijelzőt. Tíz óra múlt. Az üzenet háromórás.

– Honnan jött?

Apám a vonal túlsó végén megköszöri a torkát.

– Egy fürkéből, Dél-Arkansasból. Ti vagytok a legközelebb Fayette-szel, szóval tartsátok nyitva a szemeteket, mert akárki is telefonált, még ott lehet a közelben. – Pillanatnyi csend a vonalban. – Azt akarom, hogy azonosítsátok a hullát és takarítsátok el a testet.

Marc rám nézett. A fejemet ráztam. *A pokolba, nem.* Már így is letértünk a rég várt hétfégi kirándulás útvonaláról egy ostoba betolakodó miatt, és éppen egymással kezdtünk volna foglalkozni. Ennyi elég egy estére. A test felőlem megrohadhatott ott, ahol van.

Csak hát, persze, ezt nem hagyhattuk. Legalábbis nem ott, ahol egy ember megtalálhatná. Az embereket általában felidegesítette és

kíváncsivá tette, ha egy hullába botlottak, és többnyire nagyon meg is akarták találni a probléma okát. Ami meg általában mi voltunk. Vagyis nem éppen az én falkám, de alighanem az én fajom. Szóval Marc és én elmegyünk eltakarítani a holttestet, akár akarjuk, akár nem. A falka érdekében. Mert ez a munkánk.

Marc mérges pillantást vetett rám. Vonakodva bólintottam.

– Persze, gondunk lesz rá, amint kiraktuk a kóbort a hátsó ülésről – felelte.

– Faythe csinálta, egyedül? – kérdezte apu, én pedig megcsikorogtattam a fogamat. Nem tehettem róla. Hazaszóltam, mint a jó kis-lányok, hogy bejelentsem a betolakodót, és azt a parancsot kaptam válaszul, hogy intézzem el egyedül. Ez volt apám ötlete a próbatételre.

A kiképzésem legnagyobb része nem tetszett. Nem volt annyi pöffeszkedés, mint reméltem, viszont annál több volt a parancsteljesítés. Szerencsére jó sok alkalom akadt arra, hogy kitöltsem valakin a dühömet azzal az indokkal, hogy a határokat védelmezem. Ez a része nem is volt olyan rossz.

– Csak annyit mondok, a lányodnak pokoli jobbhorga van – felelte Marc nevetve.

– Nem lep meg. – Mélyen tisztelt alfánk ezután elirányította Marcot a hullához; közben visszamásztunk a kocsiba, és mire kikanarodtunk az üres parkolóból, Marc le is tette a telefont.

– Szóval mit kell kezdeni a testtel? – kérdeztem, pedig majdnem biztos voltam benne, hogy tudom a választ.

– Eltemetni. Hacsak nem akarod bevinni az iskolába, hogy mutogasd.

– Seggfej – vágtam vissza. A temetésre számítottam. Kár, hogy nem volt velünk se markológép, se koporsó. Semmi más, csak a mentőláda,

és az a pár ásó, amit Marc a csomagterben tárolt, hátha jól jön ilyen alkalmakkor.

Mérgemben fújtatva végignéztem a hétvégi kiruccanásra válogatott ruháimon. De a kiruccanásunkat törölték. Nem lesz csöndes vacsora egy kellemes vendéglőben, textilszalvétákkal. Nem lesz patogatott kukorica a sötét moziban. Nem lesz saját hotelszoba, elég távol vérmacsckatestvéreink elkerülhetetlenül kíváncsiskodó szemétől és fülétől.

Ehelyett melózni fogunk. Egész éjjel. Túlóradíj nélkül.

A legtöbb barátom már egy hete visszatért az egyetemre, és az eszéiket pizzásdobozok mellett, könyvek felett görnyedve töltötték. Én pedig ötcentis sarkakon vadásztam le egy betolakodót, nemso-kára pedig kézzel fogok sírt ásni az éjszaka közepén.

Elég volt az egyetemre gondolni, és arra, hogy én nem vagyok ott, a kedvem máris elkomorult. Nem fejezem be a doktori képzést, de még a főiskolai végzettségemet sem fogom semmire használni a belátható jövőben. Két évre és három hónapra alkudtam meg apámmal, hogy ezalatt a falkát szolgálom, és készülök egy olyan jövőre, amiben egyáltalán nem is voltam biztos, hogy akarom-e.

– Biztosan eltörték a nyakát.

– Hm? – morogtam vissza; a hat-nyolc mééterre kezdődő fák falát néztem meredten. Ha erősen összpontosítottam rájuk, a holdfényben és a kora hajnali szélben imbolygó ágak örökmozgó árnyékára, nem kellett a holttestre nézmem. Márpedig nem akartam a holttestre nézni.

Ott találtuk, ahol az informátor mondta; egy elhagyatott mezőn. Little Rocktól mintegy félóránnyira délre, egy kis vidéki város, bizonyos White Hall mellett. White Hallnak mintegy hatezer lakosa

volt, és amennyit láttam belőle, olyan helynek tűnt, ahol jó lehet felnőni. Olyan helynek, amely *nem* érdemelte meg, hogy éjszakánként meglátogassuk.

Marc az arcomba fordította a zseblámpa sugarát. Megrándultam, és összeszorítottam a szememet.

– Figyelj rám, Faythe! – csattant fel, és már nyoma sem volt korábbi játékoságának. Minden figyelmét a munkára fordította; az arccal a fűben heverő hulla mellett térdelt. – Azt mondtam, biztosan eltörték a nyakát. Gyere ide, tapogasd ki!

– Kösz, nem. – Félrelöktem a zseblámpát, türelmetlenül pislogva vártam, hogy a lebegő fénykarikák eltűnjenek a szemem elől. – Innen is remekül látom.

– Igen, de nem *érezed*.

Lepillantottam. Marc a hajánál fogva forgatta a halott fejét, amely láthatóan szabadon mozgott.

– A csontok mintha *összedörzsölődnének*, ha a nyakát mozgatod. Ez arra mutat, hogy a csigolyáit eltörték.

– Lenyűgöző. Tényleg. – Nagyot nyeltem, és Marc tovább csavargatta a férfi fejét, most már a fülét is arra fordította. Talán még hallotta is, ahogy a csontok összedörzsölődtek. *Auu*.

– Abbahagynád? Kérlek! Hagyd már azt a szerencsétlent békén!

– Bocs! – Leejtette a fejet, és az émelyítően hangos puffanással ért a fűre. – Azért ez fura. Nincs sehol harapásnyom, sem karmolás.

– Honnan tudod? Még csak a nyakát nézted meg. – Lemondóan sóhajtottam, majd a testet bámultam. A fejemben az utoljára látott „Miami helyszínelők”-epizódok képei villóztak. – Nem kellene megfordítanunk, meg a ruhái alatt keresni a nyomokat, vagy ilyesmi? Mi van, ha máshol ölték meg, és csak azért hozták ide, hogy ne találjuk meg a valódi tetthelyet?

– Tethelyet? – nevetett Marc, én pedig a fogamat csikorgattam, amiért ilyen vidám bírt lenni még a hullák közelében is. – Túl sokat tévézel – tette hozzá, már ismét a vérmacska nyakára irányítva a fényt.

Csakhogy ez nem egy akármilyen vérmacska volt. Hanem kóbor – egy ember, aki a mi kis titkos életünkbe nem születés, hanem erőszak által került be. Vagyis exkóbor. Mert immár halott, ahol a társadalmi állása nem számít.

A szerencsés kurafi.

– Kutatási terület – vágtam rá, eltéptem a tekintetemet a tetemről, és Marc arcába néztem. Aranypöttyös barna szeme csillogott a holdfényben.

– Bánom is én – vont vállat; a zseblámpa fénysugara a fűre hullott. – Azt magyarázom, hogy nem harapták vagy karmolták meg. Nem érzek vérszagot.

Kisöpörtem átizzadt tincseimet a hajamból, és a levegőbe szimatoltam. Aztán zavartan elvörösödtem, mert igaza volt: ha lett volna vér, friss vagy alvadt, azt megéreztek volna. Ha pedig nem volt vér, nem volt harc sem. Egyetlen vérmacska sem mulasztotta volna el, még emberi alakjában sem, hogy vért fakasszon, akár a fogával, akár a karmával.

Honnan voltam ilyen biztos benne, hogy a gyilkos is vérmacska volt? Egyszerű. Egyetlen embernek sincs elegendő ereje, hogy fél kézzel kitörje egy másik ember nyakát, márpedig a mi halottunkkal, a nyakán lévő vérálfutásokból ítélve, pontosan ez történt. Elméletben persze tehette volna *bruin*, vérmedve, vagy másfajta alakváltó is, azonban ennek az esélye a gyakorlatban csaknem nulla volt. Azt a kevés egyéb fajt mi egyáltalán nem érdekeltük, és az érzés kölcsönös volt.

– Ó! – feleltem, ismét a fákat bámulva, amíg ezt emésztgettem. Mi mást mondhattam volna? Marc volt a hullaszakértő, és bár... nos, magam is *létrehoztam* egyet néhány hónapja, alig tudtam valamit a gyilkosságok áldozatairól. És ez jó volt nekem így.

Marc sóhajtott.

– Rendben, ha ez boldoggá tesz téged, körülnézek, vannak-e rajta más sebek. – Oscar-díj-nyertes nyögéssel felrángatta a halott pólóját, régi hegek szövvényét tárva fel, amelyek annak mellétől húzódtak a háta felé.

A régen gyógyult sebekre néztem.

– Igazad van. Semmi okunk levetköztetni.

Marc diadalmas mosollyal visszahúzta a pólót a helyére.

Idegesen az ajkamba haraptam, és az órára néztem, amelyet gombnyomásra lágy zöld fény világított meg. Hajnali egy lesz mindjárt. *Nagyszerű*. Most már mélyen kellene aludnom, összegömbölyödve Marc mellett, kimerülten és kielégülten. Ehelyett jeltelen sírtások a holdfényben, kimerülten és kikészülve.

Az öntudatlan Dan Paintert Arkansas Citytől északra, a Mississippifolyótól éppen keletre kiraktuk egy sűrű facsoportnál, még mindig megkötözve, ráadásul betömött szájjal, hadd tanulja meg a leckét. Aztán két óráig vezettünk visszafelé, északnyugatnak, egy nagyrészt kétsávos autóúton. Vagyis *Marc* vezetett, én a *Canterbury Mesék* prologusát idéztem fejben. Középgangolul. Visszafelé. Marcnak is megvoltak a különleges képességei, nekem is a magaméi. Persze a mi munkánkban az övéi sokszor inkább beváltak. A rosszfiúkat ritkán térítette jobb belátásra egy felkavaró *Hamlet*-idézet.

Összeszorítottam az állkapcsomat, és maradék kis akarakterőmbe kapaszkodva feladtam minden reményt, hogy hajnal előtt ágyba

kerüljek. Ha pedig egész éjjel talpon leszek, akkor már el is intézhetek valamit.

– Rendben, eltörték a nyakát. De semmi más látható sebe nincs – jelentettem ki kényelmes fehér pólóm alját húzgatva. Ha tudom, hogy holttestekkel is kell ma foglalkoznom, valami sötétebbet vettem volna fel, még inkább valami eldobhatót. Így még annak is örülhettem, hogy volt nálam farmer és póló. Ha nem hétvégére pakolok, még a sírt is elegáns fekete nadrágban és vörös selyemblúzban kellett volna megásnom. – Úgyhogy akkor még egy másik kóbort is keresünk – tettem hozzá, az elképzelt szárnyomokat söprögetve magamról. – Egy bosszúsát, vagy egy olyat, akinek hosszú az erőszakos cselekményekről a lajstroma? Mintha belepett volna a por, úgy ereszkedett rám a halál érzése, a bőröm *alatt* is viszketet, égetett.

Vagy csak túlreagáltam.

Marc kifürkészhetetlen arccal vont vállat; nem vette észre a kínomat.

– Ez nagyjából minden kóborra ráillik, akivel valaha találkoztam. De teljesen mindegy is, mivel nem keresünk senkit. Azért vagyunk itt, hogy megszabaduljunk tőle, nem pedig, hogy kivizsgáljuk a halála körülményeit.

Bólintottam, félrenéztem. Hát persze. A Területek Tanácsa, amelyet névlegesen apám vezetett, sosem pazarolná az energiát arra, hogy felkutasson egyetlen kóbort. A halott macskára szinte biztosan csak úgy tekintenének, mint eggyel kevesebb bolhára a közös bundájukban.

– Nem számít, mit keresett itt vagy ki ölte meg – suttogetta Marc, és letérdelt a test mellé. – Senki sem törődik vele.

Soha senki más előtt nem mondta volna ezt ki, és nekem vértett érte a szívem, tudván, mibe került neki még ez is, hogy előttem kimondja. Megértettem, hogy nem az bántja, hogy ismerte a kóbort,

ellenkezőleg, az, hogy nem. Hogy senki sem ismerte. Mert Marc is kóbor volt, ugyanúgy, mint a halott macska, akit eltemetni jöttünk. Az általam ismert legnagyobb félelmével nézett szembe: gyors temetés az éjszaka közepén, és sehol egy barát, aki jó szívvvel emlékezne rá.

Amíg én élek, ez velem fog megtörténni. Neki ott voltam én, a teljes családom, a falka, akik hiányolnák és emlékeznének rá. Mégis, zavarta a névtelen vérmacska titkos temetése. Amikor felnézett, a szemében jogos düh izzott, és nem tudtam semmit mondani, amivel elolthattam volna a lángokat.

Kerülte együtt érző pillantásomat. Visszafordult a testhez, de láttam, ahogy megkeményedett az arckifejezése, felvette a szokásos hivatalos arcát:, hűvös volt és kifürkészhetetlen. Ezt a védekezési mechanizmust nekem még tanulnom kellett.

Kihúzott egy barna bőrtárcát a kóbor zsebéből, végigtúrta a tartalmát: Két hitelkártya, néhány összehajtogatott számla, egy gyűrött húszas, legalább két tucat ropogós egydolláros. Marc kiszedett egy jogosítványt a tokjából, és úgy adta át nekem, hogy rá sem nézett.

Megnéztem a fotót. Azonnal azt kívántam, bárcsak ne tettem volna. Addig a pillanatig Bradley Moore nem volt több, mint egy test, egy névtelen tetem, amitől meg kell szabadulni, hogy folytathassam az éjszakai programomat. De most, hogy láttam a jogosítványát, már tudtam, hogy Clevelandben élt, Mississippi államban, motorral járt, nemrég múlt harmincnégy, száznyolcvannyolc centi magas volt és kilencvenkilenc kiló. És az ő arcában ragyogott a legszébb, megigéző kékesszürke szempár, amit valaha láttam.

– Érzed ezt a szagot? – kérdezte Marc.

– Milyen szagot? – A nadrágzsebembe csúsztottam az igazolványt és mellétérdeltem. Boldog voltam, hogy elfelejthettem Mr. Moore kísértő szemeit.

– Feltételezem, a gyilkosét. Egy másik macska szagát érzem rajta. A ruháin, és itt is, a nyakán.

Lehajolt, hogy meg is szaglássza ezeken a helyeken, és nekem felfordult a gyomrom. Megértettem, igazán, hogy együtt érez az ismeretlen kóborral. Azután, hogy láttam Moore arcát, akarva-akaratlan én is így éreztem. Csakhogy három hónappal korábban ki kellett tépniem egy kandúr géégéjét, hogy kiszabadítsam magamat és elröbölt unokatestvéreket, Abbyt. És még ha a tervezett munkakörömben ez igen hátrányosnak is ígérkezett, akkor sem kívántam többé ilyen közeli kapcsolatba kerülni egy hullával.

Az rendben van, ha a hullát nejlonba kell csomagolni, és bedobni egy gödörbe, bár az is könnyebb úgy, ha előtte nem tudom meg az áldozat nevét. De egy halott nyakát szaglászni, ez már nálam túlment az illendőség határain. Morbid volt és zavaró.

– Innen is érzem – feleltem. Marc nem kért, hogy menjek közelebb, de nem is akartam, hogy eszébe jusson.

– Kóbornak tűnik?

Mélyen beszívta a levegőt, és magamban végigfutottam a már ismert szagok listáján. A legerősebb Marc volt, pézsmás, férfias, ismerős, mint a saját szagom. El is keveredett az enyémmel, utolsó fürdése óta váltott öleléseink és csókjaink eredményeképp. Igaz, fürödni is vele fürödtem utoljára.

Azután kiszűrtem a minket körülvevő mező illatait; olyannyira áthatottak mindent, hogy alig vettem észre őket, ha nem figyeltem. Fák, fű, humusz, friss harmat, jó néhány apró rágcsáló, javarészt nyulak és egerek.

A testen másféle szagokat is éreztem, többek között Mr. Moore kölnijét, a cigarettafüst keserű bűzét, és egy erős mentolos szájsprayt.

Miután ezeket is mind kizártam, megmaradt, amire Marc gondolt. A kóbor felől jött, de nem a személyes szaga volt; más, valami macskaféle, erős, gazdag illat. Majdhogynem fűszeres.

A gerincemen a döbbenettől hideg, bénító érzés rándult végig, a szívemet elszorította az ijedelem. Egy hosszú pillanatig nem is vert, és csak dermedten bámultam a hullára. Ezt a szagot ismertem. Egy részét legalábbis.

– Nos? – kérdezte Marc. Engem nézett, én pedig a hullát lestem összehúzott szemekkel.

– Idegen. – Felálltam és visszaszédültem egy lépést; ijedtemben képtelen voltam egy teljes mondatot összerakni.

– Micsoda? – pillantott fel élesen, aztán visszanezett Moore-ra. – Nem, az nem lehet. Luiz rég felszívódott. Mostanra már hallottuk volna hírét, ha még mindig itt ólálkodikna.

Luiz egyike volt a két dzsungelmacskának, akik három hónappal ezelőtt betörték a területeinkre.

Raboltak és erőszakoltak. Egyszer megverekedtem vele, és le is győztem, de Luiz elmenekült, és azóta nem hallottunk róla – ami jobban megrémített, mint azt hajlandó lettem volna beismerni. És rohadtul fel is dühített.

– Nem Luiz. – Ebben legalább biztos voltam. A szagnyom nagyon halvány volt, vagyis a tettes csak rövid ideig érintette az áldozatát, de két dolgot kétségtelenül elárult. Alighanem nem született macskáé – és nem is Luizé.

– Alig van nyom – rázta a fejét Marc, de a szemét nem vette le Moore nyakáról. – Nem értem, honnan olvasod ki ezt.

– Kiolvasom. – Csak egyszer találkoztam Luizzal, akkor, de az is elég volt. Ha kétszáz évig élek is, még a halálos ágyamon is emlékez-

ni fogok a szagára. Örökre beleégett az agyamba, az afféle ártalmatlan emlékek mellé, mint az első csókom Marckal, és az első fagyim íze – szedres volt.

– Jól van – bólintott Marc, és rám pillantott. – Nem Luiz. De kóbor?

Jobbik eszem ellenére – és annak ellenére, hogy a legszívesebben elrohantam volna, de legalábbis kerítettem volna valami fegyvert – letérdeltem, hogy erősebben érezhessem a szagot. Nem segített.

– Nem gondolom. Van benne valami furcsa. Idegen, mégis... több. Ha ennek így van valami értelme.

– Nincs – vágta rá Marc, én pedig felálltam és elhátráltam Moore testétől. – De azért igazad van. – Nem mozdult a test mellől, azt nézte, amíg a könnyű szellő a nadrágjához hajtotta a fűszálakat. – Van benne egy olyan összetevő, amit nem tudok hova tenni. – Idegesen a sarkára ült. – Mi a neve?

– Bradley Moore. – A zsebembe csúsztattam a kezemet, kitapogattam az igazolvány csúszós műanyag borítását. A testem már átmelegítette. – Mississippiből.

Marc bólintott, mintha ezt már tudta volna ő is. Nem volt nehéz kitalálni. Mississippiben volt a legközelebbi szabad terület, amely nem tartozott egy falka uralma alá sem. És mivel minden szabad terület közül ez bírt a legenyhébb éghajlattal, az egész országban itt élt a legtöbb kóbor; úgy vegyültek el az emberek között, mint az a közmondásos farkas a báránybőrben.

Alig hatvan kilométerre volt a mississippi államhatár, ahol az átutazókat egy lepukkant sztriptízbár fogadta – alighanem Moore is ott kívánta elkölteni a tárcájában gyűródő egydollárosokat. Legalábbis ennyit tisztán láttunk az estére vonatkozó terveiből. Sajnos azonban egy marék dollárbankjegy nem árult el sokat az összes

többi kérdésről, amelyek úgy cikáztak ide-oda a fejemben, mint apró, ezüst flippergolyók.

– Na gyerünk! – állt fel Marc és leporolta a tenyerét a lábán, mint-ha a holt hús érintését is ugyanúgy letörölhetné, mint a földnyomokat. Pontosan megértettem, mit érez.

– Szégyenletes, hogy az a kurafi még csak el sem temette tisztességesen – morogta. – Mi bezzeg a betolakodókkal is megteesszük, és ez a seggfej még a barátjával sem.

Marc komorsága – és dühe – megdöbentett. Csak néhány pillanat múlva fogtam fel, mit is mondott.

– Szerinted Moore ismerte a gyilkosát?

– Különben hogyan kerülhetett volna ilyen közel hozzá?

Végiggondoltam a dolgot, közben az ujjaim még mindig a jogosítvánnyal babráltak. A földet néztem a szerencsétlen Mr. Moore feje mellett.

– Nincsenek védekezési sebek – állapítottam meg végül. Újabb mély lélegzetet vettem, hátha megérezem a vér szagát. Még mindig semmi. – Sem a szájában, sem a körmei alatt nincs vér. Nem küzdött az életéért.

Marcnak igaza volt. Ismerniük kellett egymást. De hogy történt? Hogy lehet egy amerikai kóbornak barátja egy idegen, akinek semmi keresnivalója az Egyesült Államokban, még kevesebb a déli közép-ső területeken? Mit kerestek mégis mindketten a *mi* vidékünkön?

Marc ismét bölintott, ezzel szétzavarva töprengő gondolataimat. Csak egy árnyéknyi mosoly ült ki az ajkára, de ez is mutatta: örül, hogy rájöttem, mire célzott.

Én nem örültem. Nem akartam megérteni a halált és a gyilkosokat. Sajnos az, hogy én mit akarok, most sem számított többet, mint bármikor máskor. Az alfák nem a szabad akarat elkötelezett hívei. Sőt, a

mi társadalmi és politikai rendszerünk inkább afféle királyság, amelyben a király mindig a területek legerősebb hímje. A hatalom pedig nem az alfa számtalan fiának egyikére száll, hanem arra a kandúrra, aki elveszi a király egyetlen leányát. Ennek a vőnek, egyben leendő alfának, elég erősnek kell lennie, hogy vezesse, megvédje és végső soron irányítsa a teljes falkát, különben a rendszer szétesik. Márpedig a rendszert – a faj fennmaradásával együtt – mindenáron meg kell védeni.

Az apám valamelyest lázadónak számított a Területek Tanácsának többi tagjával, a kilenc terület vezetőjével szemben. Ahelyett, hogy a leendő férjem – ha rajta és anyámon múlik, Marc – kezébe adta volna a déli középső területeket, *nekem* akarta továbbadni a kormányt. Már az ötlet is felháborodást és dühöt szült nem egy tanácstagban. Ha pedig apám terve valaha is megvalósul, egy nap megnyílik előttem a lehetőség, hogy belülről változtassam meg a rendszert. És ez a „belülről”, ez zavart igazán.

Elég volt csak arra gondolnom, hogy egyszer apám helyére kell állnom, és végigfutott a hideg a hátamon. Marc a reszketésemre azt hitte, együtt érzek a halott kóborral.

– Valószínűleg nem is sejtette, mi vár rá – rázta a fejét rosszállón.
– Az a mocsok csak kinyúlt, és hátulról eltörte a nyakát.

A telefonom csörgése megtörte a szavait követő csendet, megmentve engem, mert fogalmam sem volt, mit mondjak erre. Jobb zsebemből előhalásztam a mobilomat, és a kijelzőre hunyorítottam. Megkönnyebbülten láttam rajta apám magánvonalának a számát.

– Apu az.

Marc csak bólintott, és a fűben előtte heverő fekete nejlontekercsért nyúlt. Kiterítette Moore teste mellett, én pedig felvettem a telefont.

– Igen – szóltam bele, és elfordultam Marctól, látva, hogy a test átfordítására készül.

– Megtaláltatok? – kérdezte az apám.

– Aha. – Grimaszoltam, mert a hátam mögül egy súlyos puffanást hallottam, és a nejlon zizegését. – És azt hiszem, alaposabban utána kellene néznünk az ügynek.

Marc megdermedt mögöttem meglepetésében. Ő maga sosem mondott volna ki egy ilyen kérést.

– Faythe... – A háttérben megnyikordult egy szék: Apu hátradőlt. – Tudod, hogy nincs elegendő erőforrásunk, hogy minden verekedésben meghalt kóbor ügyét kivizsgáljuk. Csak a saját farkunkat kergetnénk. Ássátok el, és gyertek haza!

Lassan kifújtam a levegőt: átfutott az agyamon, hogy vajon Marcot akarom-e megnyugtatni, vagy saját magamat.

– Ennél bonyolultabb a dolog.

– Hogy érted ezt?

– Találtunk a testen egy szagnyomot. Nagyon halvány, és csak a nyakán érezni, szóval kilencvenkilenc százalékgig biztosak vagyunk benne, hogy a gyilkosé. – Megálltam: mintha a következő szavak fojtogatón megakadtak volna a torkomban. Aztán kiböktem őket, fintorogva a keserűségükön. – Idegen macska.

A vonalban csak egy gyors, majdnem néma szisszenés hallatszott. Apámat éppannyira aggasztotta és bosszantotta a területünkön járó kívülálló gondolata, mint engem. Hála az égnek.

– Biztosak vagytok benne? – Riasztóan nyugodt volt a hangja. Marc megint megdermedt mögöttem.

– Teljesen.

Csend következett, és én pontosan tudtam, Apu mire gondol. Az elmúlt három hónap után már felismertem ezt a fajta csöndet: mindenki, aki közel állt hozzám, épp elég gyakran esett bele. Miguelre gondolt, és azt találgatta, megkérdezze-e, hogy vagyok. Mint a

családom többi tagja, apám is félt emlékeztetni a kurafira, aki elrabolt, ketrecbe zárt, és a meleg szart is kiverte belőlem. Láthatóan elég erősnek gondolt, hogy levadásszam a betolakodókat és eltemessem a talált hullákat, de ahhoz már nem, hogy a saját emlékeimmel szembeszálljak. Na erre lehet gombot varrni.

Amit sem apám, sem más nem értett meg, az az volt, hogy már magában minden reggel, amikor munkára jelentkeztem, Miguelre emlékeztetett, arra a dzsungelmacskára, akinek teljes érdektelensége a személyes szabadsággal és a nők tiltakozáshoz való jogával szemben örökre megváltoztatta az életemet. Azért fogadtam el a végrehajtói munkát, hogy lehetőségem legyen Miguel felkutatására, hogy kivágjam a magam egy font húsát a szadista állatból, aki megölte az egyik gyerekkori barátomat és megerőszakolta tizenéves unokatestvéretem. És aki mindhármunkat el akart adni valahová Brazíliába, egy ottani alfának, mint valami vagyontárgyat.

Bár úgy tűnt, senki sem hiszi el, de igazából ha Miguelre gondoltam, az nem idegesített, inkább inspirált. Az új célomra emlékeztetett, amiért még arra is hajlandó voltam, hogy egy, a pasimmal töltenő hétvégét elcseréljek egy kóbor seggénék szétrúgására és egy másik holttestének eltemetésére. Márpedig időről időre szükségem is volt efféle emlékeztetőkre, úgyhogy azt kívántam, bárcsak az apám abbahagyná már a tétovázást és kibökné. Végül kimondta:

– Miguel halott, Faythe. Nem jön már vissza.

– Átkozottul igaz. – Azonban a langyos szellőben is végigfutott rajtam a reszketés. Marc nehéz, meleg kezét éreztem a vállamon: nyilván hallott minden szót.

– Jól vagy? – Apám hangja furán kongóvá vált, mint amikor nem figyel a telefonra, és a kezébe támasztja a fejét. Valahol a távolban egy lappantyú énekelt, mit sem törődve a jelenlétünkkel.

– Aha, jól. – *Vagy ha most éppen nem is annyira, de nemsokára jól leszek.* – Tényleg – tettem hozzá, mielőtt apu megkérdezhetne volna, biztos vagyok-e benne. – Csak legyünk túl ezen!

– Rendben. – Hallottam, hogy a torkát köszörüli, majd a tollával a jegyzettömbjét kopogtatja, és nem tudtam megállni egy mosolyt. Az apám eltűnt, és megjelent az alfa. – Rendben, szóval biztos vagy benne, hogy a gyilkos idegen. Dzsungelmacska?

Újra mély lélegzetet vettem, de csak az idegességem szökött még magasabbra.

– Azt nem tudom. Ahhoz túl gyenge a szag, hogy biztosra vegyem, de lehetséges. És van még valami furcsaság. Egészen biztos, hogy idegen, de annál valamiképpen... több. Van ennek értelme?

– Attól tartok, nem sok – felelte. – Felismernéd, ha újra találkoznál vele?

– Tökéletesen – biccentettem, noha apu ezt nem láthatta.

– És én is. – Marc lehajolt, és felvette az eddig a fűben lapuló ásót. Nem ismételt meg a szavait: az apám remekül hallotta úgysis.

– Jó. Ebből ki lehet indulni.

– Tudsz már valamit arról, ki telefonált be? – kérdeztem, a lábam a hosszú fű között fel-alá sikálva.

– Még kutatjuk, eddig nincs vele szerencsénk. – Fémrugók nyikorogtak, és láttam magam előtt, ahogy apu előrehajol ültében. – Csak azt tudjuk, hogy férfi volt.

Ez jóformán egyértelmű volt. Nőstény macskából alig akadt néhány, azok is messze éltek egymástól, és soha nem maradtunk anynyi időre felügyelet nélkül, hogy egy kihalt mezőn belebotolhasunk egy holttestbe.

– És még azt, hogy nem a mieink közül való – folytatta apu. – Fiatalnak tűnt a hangja, de ez kevés az azonosításhoz, még több

segítségre van szükség. Owen most állít össze egy listát az arkansasi határ közelében élő kóborokról.

– Szerepel rajta Bradley Moore? – kérdeztem átlesve a vállam felett. Marc egy olló élet húzta végig éppen a nejlonon, amelyen Moore már arccal felfelé feküdt.

– Egy perc. – Papírok zizegtek, apu a torkát köszörülte. A tekintetem ismét a fák felé kalandozott. – Igen, itt van Bradley Moore. Okod van őt gyanúsítani?

– Nem. – Mögöttem hasadás tompa hangja hallatszott. Marc egy nagy tekercs ragasztószalagról tépett le csíkokat. – Arra van okom, hogy lehúzzam a listáról. Halott.

– Általában ennél nehezebb dolog azonosítani a nem saját halottakat. – Természetesen Marcéira gondolt. Marc volt az apám de facto hóhéra, az a végrehajtó, akit a halálos ítéletek fogatosításával bíztak meg, ha egy vérmacska a három főbenjáró bűn egyikébe esett: gyilkosság, fertőzés vagy a létünk felfedése egy ember előtt.

– Hát ez egyszerű volt. A zsebemben lapult a tárcája. – Ökölbe szorítottam bal kezemet, nehogy visszadugjam a zsebembe, kitapogattani Moore jogosítványát.

– Ez fura. – Többnyire elszedik tőlük az igazolványokat, meg minden más értéket is.

– Aha, de van még ennél is furább. – Kisöpörtem a hajamat az arcomból, és feljegyeztem magamnak, hogy ha legközelebb temetni indulok, lófarokban vagy kontyban tegyem. – Eltörték a nyakát, de nem karmolták vagy harapták meg. Nincsenek védekezési sebei sem. Marc szerint ismerte a támadóját.

– Van a koponyáján dudor? Nem éreztek valami gyógyszeranyagot? A fejemet ráztam, és csak utána kapcsoltam, hogy apu nem lát.

– Nem, nem láttam ilyesmit. ...tartsd egy kicsit!

Felvontam a szemöldökömet, és Marc felé fordultam. Ő a kezembe nyomta a zseblámpáját, aztán letépett egy ragasztócsíkot a hosszú, fekete csomag egyik végéről. A nejlon kibomlott, és előbukkant Bradley Moore feje, gyönyörű szeme a semmibe bámult.

Marc gyengéden megemelte a fejét – én elfintorodtam, látva, milyen könnyen mozdul törött nyakán –, és összeszorított szájjal gyorsan, de alaposan végigtapogatta minden egyes centijét. Figyeltem, amit csinál, és visszafojtottam a hányingerem. Végül leeresztette a fejet a nejlonra és felnézett, a szeme csillogott a zseblámpa sugarában. – Nincs dudor. És a szag különös összetevője biológiai, nem kémiai.

– Rendben. – Ideges sóhaj a telefonban. – Temessétek el, és gyertek haza! – Elhallgatott, és tudtam, hogy lecke következik, bár hallottam a fáradt mosolyt a hangjában. – És ha Marcra hagyod az egész ásást, én rá hagyom az egész fizetésedet.

Ez nem is rossz ötlet. Különben is, mit kezdhetnék a kevés kis fizetéssel? A szüleimmel élek, nincs kocsim, nincsenek számláim. Vásárolni utálok. Marc megkaphatja a fizetési csekkemet, főleg, ha tényleg meg is ássa azt a francos gödröt.

Vigyorogva Marcra pillantottam a szemem sarkából, úgy feleltem.

– Köszönöm a figyelmeztetést. Most mennem kell, vár rám egy holttest, amit el kell temetnem.

– Legalább másfél méter legyen – tette még hozzá az apám, és bár nagyon kevesen hallották volna meg a kimerültséget a hangjában, én észrevettem. Azzal le is tette. Semmi „köszönöm, hogy feláldoztad a hétvégédet az én piszkos munkámért, Faythe”. Vagy: „vezessetek óvatosan hazafelé!” De még csak egy elköszönés sem. Az alfa csakis a munkára koncentrál.

Kicsit sértődötten raktam el a telefonomat, és Marc szemébe néztem. Szigorúan nézett vissza rám, de az ajkán láttam a majdnem-mosolyt.

– Ne is szólalj meg! – figyelmeztetett. – Nem fogom egyedül megásni. Az *éves* fizetésedért sem. Úgyhogy, hercegnő, ne nézz úgy a földre, mintha a lelkedet is bemocskolná, hanem állj neki! – Most már szélesen mosolygva, fél kézzel átdobta nekem az ásót.

Elkaptam, bár korábban soha nem volt még a kezemben ásó. A macskáknak jók a reflexei, ami nem mindig olyan remek dolog. Marc aranypöttyös szemei rám nevettek a holdfényben.

– Aki előbb eléri a másfél métert, nyer.

– Mi a nyereség?

– Szundítás a hazafelé úton.

Felmordultam. Egyre kevésbé találtam szórakoztatónak a helyzetet. Egy ilyen fogadásnak nem lehet jó vége. Ha veszítek, nekem kell vezetnem hazáig a teljes öt és fél órás úton. De ha nyerek, Marc vezet, ami még sokkal-sokkal rosszabb. Ha ő ül a kormánynál, én pislogni sem merek, nemhogy aludni. Az ő kedvenc utazási játéka a sztrádaforgócska volt, vagyis olyan közel húzódott a nyergesvontatókhoz, hogy az ablakán kinyúlva megérinthesse a hátsó lökhárítójukat. Tényleg. Az ember azt gondolja, a halál elkerülhetetlensége órá nem vonatkozik, csak mert eddig nem történt meg.

Marc felnevetett, amikor meglátta rémült arcomat, és az ásóját a fekete nejlongubó végénél a földbe vágta. Sóhajtván csatlakoztam, még mindig azon töprengve, melyik tetszik jobban: elaludni a kormánynál, vagy elaludni, *Marckal* a kormánynál.

Nehéz kérdés. Hála az égnek, három teljes óra ásás állt előttem, ami alatt eldönthettem. De jó nekem!

HÁROM

Természetesen Marc érte el először a másfél métert, úgyhogy diadalmasan – és földmocskosan – vigyorgott rám. Legyőzötten ejtettem le az ásót. Kikészültem; nem volt olyan fenyegetés a tarsolyában, amivel rávehetett volna, hogy fáradtan felemeljem a koszos fenekemet a földről. A fehér pólómat elfelejthettem, verejtékezve hevertem a harmattól nyirkos fűvön. Ezalatt Marc a gödörbe görgette Bradley Moore-t, aztán rálapátolta a földet. Végül elvettem a kocsikulcsot kinyújtott kezéből, és felmarkoltam az ásómat. Minden egyes lépéssel, amit a kocsí felé tettem, csak jobban és jobban elkomorult a hangulatom, bár megkönnyebbülés volt hátrahagyni a jelöletlen sírt. Nem így terveztem a szabadságomat.

Ötször álltam meg kávézni az úton, mindannyiszor használnom kellett a mosdót is. Marc végig aludt, rettenetes horkolása hatásosabban segített ébren maradni, mint a koffein, miközben az arkansasbeli White Hall városától a Lazy S ranchig vezettem. A családom birtoka, ahol – a ranch elnevezés ellenére – nem él egyetlen haszonállat sem, a texasi Lufkin külterületén fekszik, kilencven kilométerre a louisianai határtól.

Igen, huszonhárom évesen még a szüleimmel élek. De a három bátyám és négy végrehajtótársam is, habár ők igazából a birtok végébe épült vendégházban laknak. A vérmacsákák csoportdinamikája különbözik az emberekéétől. A falkatagok nagyon közel állnak egymáshoz, érzelmileg és fizikailag is, különösen a magcsoport, amely az alfából, a családjából és a végrehajtóiból áll. Mindig is nagy, többnyire szervezetlen csoportokban éltünk, a védelem, a kényelem és a társasági kapcsolatok miatt, és azért is, mert a végrehajtó fő feladata az alfa védelme és segítése, ami lehetetlen, ha nem vagyunk vele az idő nagy részében.

Szerencsére azért az előnyök ellensúlyozták annak a hátrányait, hogy örökké az apám vigyázó szeme előtt voltunk. Többnyire. És a legnagyobb előny – mármint az ingyenkaján és a mosott-vasalt ruhán túl – az volt, hogy a családom birtoka határos a Davy Crockett Nemzeti Parkkal, ami hatszázötven négyzetkilométer erdőséget jelentett. Ami pedig egy remek, nagy és kényelmes játszótér volt egy farmra való vérmacsákának.

Délelőtt tízre járt, amikor Marc kocsjával ráfordultam a fél kilométeres, murvás bekötőútra. A kör alakú behajtón olyan közel parkoltam a bejárathoz, amennyire csak lehetett. Amikor kinyitottam az ajtót, a hőség úgy csapott le rám, mint egy gőzcsóva egy kemenéből. A harminckilenc fokos meleg a mi saját poklunk volt, a texasi szeptember különlegessége, amitől a turisták helyben elolvadtak. De én itt születtem, úgyhogy a tűző, tetőolvasztó nap csak egy fáradt sóhajt csalt elő belőlem.

Kiszálltam. A cipősarkam a murvába mélyedt. Marcra néztem, aki még mindig az ablaknak támasztott fejjel horkolt. Átfutott a fejemen, hogy fel kellene ébresztenem, de neki meg fel kellett volna ajánlania, hogy felezzük a vezetést. Túl fáradt voltam ahhoz, hogy

vitába szálljak a lelkiismeretemmel, és Marc meglehetősen felboszszantott. Úgyhogy lehúztam a vezetőoldali ablakot, hogy meg ne főjön, és finoman visszacsuktam az ajtót. Szelíden elmosolyodtam, látva, hogy Marc ugyan megmozdul ültében, de aztán a hőség ellenére ugyanúgy horkol tovább.

A bakancsom kopogott, ahogy a veranda lépcsőjén lépdeltem. Amikor benyitottam a főbejáraton, megcsapott a hűvös levegő. Megálltam, két kezemmel megtámaszkodtam a két félfán, és hagytam, hogy a mesterséges szellő leszárítsa rólam az izzadságot és elhajtsa az életerőmet lassan elfogyasztó forráságot.

A szobámban – a hosszú középső folyosó végén – levetköztem, a koszos ruhákat kupacba hajigáltam a padlón. Bevillant, hogy a szennyesbe is tehetném őket, de mivel nem állt szándékomban még egyszer felvenni ezeket, az erőfeszítés értelmetlennek tűnt.

Körbepillantottam. Örömmel láttam, hogy minden ugyanúgy van, ahogy hagytam. Több száz könyvem, két sorban a könyvespolcon, a maradék elfektetve a sorok tetején, ahová éppen befértek. Az ágyam vetetlen, hiszen nem vettem be, azt meg nem engedtem, hogy anyám takarítson nálam, mióta az első itthon töltött héten rájöttem, hogy a házimunka ürügyén utánam kémkedik. Ez nem mehetett így tovább. Amellett jócskán elég idős voltam már, hogy a saját szobámat rendben tartsam. Vagy *ne* tartsam, ahogy nekem tetszik. Szóval megmondtam neki, hogy húzzon a pokolba kifelé. Nem tetszett neki a stílusom, de beleegyezett.

A komódnánál megálltam, hogy levegyem az órámat, és megpillantottam a tükörképemet. Vacakul néztem ki – mocskosan, izzadtan, kócosan, a fülemben még az apró gyémánt fülbevalókkal, melyeket az eredeti esti terveimre tekintettel viseltem. Csoda, hogy el nem hagytam mindkettőt, a fél fülcimpámmal együtt,

Dan Painter dühének és csapkodó öklének köszönhetően. Vagy a fogainak.

Utáltam bevallani, még saját magamnak is, de teljesen felkészületlen voltam, hogy összeakadjak Painterrel. Miután kiraktuk a határnál, Marc megmosolyogta a döbbenetemet, amikor egyével kipakolta a csomagtartóból a túlélőkészletbe tartozó holmikat – ilyet nem is láttam még, mert nem volt okom, hogy használjam. Volt köztük két ásó, egy tekercs három milliméteres fekete nejlon, ragasztószalag, fekete farmer és póló, egy pár régi edzőcipő és egy fejsze.

Inkább nem kérdeztem meg, mire kell a fejsze, mert voltak kétégeim; hogy letört faágakhoz és hangulatos tábortüzekhez. Mindazonáltal Marc igencsak felkészült mindenre. Mint egy nagyra nőtt cserkészfiú – egy cserkészfiú, szédítő, aranypöttyös szemekkel és ragyogó fürtös hajjal, hozzá olyan izomzattal, amely még egy kicsestett tehervonatot is képes volna megállítani. Egy kiscserkész, aki sikításig tud ingerelni egy lányt, már csak azzal, ha ránéz...

Na jó, egyébként nincs túl sok kiscserkész dolog benne, csak ez a túlzott felkészültség. És mégis, a tökéletes túlélőkészlete ellenére most ott fő a saját kocsjában, nem igaz?

Bosszúmmal tökéletesen elégedetten tiszta fehérneműt és hálójinget szedtem elő, az ágyamra dobtam és egyenesen a zuhany alá álltam a fürdőszobámban. Tíz perc múlva kiléptem az immár hidegnek érzett fürdőbe, csuromvizesen, de levendulaillatúan, nem pedig izzadságban és porban pácolva. Egy macska érzékeny orrának a jó szag nagyon-nagyon fontos, különösen ember alakjában, amikor a testszag – a személyes illattal szemben – elfogadhatatlan.

Már nyúltam a köntösömről, amikor megszólalt Pink „U + Ur Hand” című számának első pár taktusa a mobilomon. Lekaptam a

köntöst a fogasról, beledugtam a karomat, már kifelé sietve. A szobám közepén megálltam, kerestem a hang forrását. A tekintetem átsiklott a komódon, az ágyamon, az éjjeliszekrényemen, a falipolcon, végül megállapodott az íróasztalomon. *Ott.* Csak lejjebb.

Lenéztem az ajtótól jobbra lehajigált ruhákra. Lekuporodtam eléjük, és vadul turkálni kezdtem a farmerom zsebében, azon töprengve, ki kereshet csütörtök délelőtt tízkor. A Lazy S-en kívül sajnos nem nagyon volt már kapcsolatom a világgal, a végrehajtótársaim pedig még csak az ajtómon sem kopognának be, mielőtt berontanak, nemhogy telefonálnának.

Talán Abby az. A nyár nagy részét nálunk töltötte, hogy felépüljön a Miguel okozta megpróbáltatásaiból egy másik túlélő társaságában – az enyémben. Abban a három hétben pedig, amióta otthon volt, már legalább egy tucatszor hívott, még ha nem is mondott mást, mint hogy jól van. Úgy tűnt, elégedett, ha hallja, hogy én is jól vagyok, és hallgathatja a fecsegésemet a végtelen, kimerítő kiképzésről.

Csakhogy mostanra már Abbynek is iskolában kell lenni, szóval kicsoda...

Sammi. Fáradságom ellenére mosolyra húzódtott a szám, ahogy volt egyetemi szobatársamra gondoltam, és arra, milyen régen is beszéltem vele. Az ujjaim rázárultak a telefonra, és úgy nyitottam ki, hogy meg se néztem a hívó számát.

– Halló? – szóltam bele, arra számítva, hogy a vonal túlsó végéről Sammi sebesen pergő szavait hallom majd.

– Hiányzom? – A férfihang élesen, ellenségesen csengett, még ebben a rövid szóban is. A váratlansága – és a dühös kérdés – annyira meglepett, hogy fenékre estem, a fejemet pedig bevertem az íróasztal szélébe. Zavartan, a púpot dörzsölgetve eltartottam magamtól a telefont, hogy leolvashassam a számot. Nem volt ismerős.

– *Kellene?* – kérdeztem végül, újra a fülemhez szorítva a telefont.

– Azt hiszem, ezt neked kell eldöntened, Faythe. Annak, hogy szerintem mit kellene csinálnod, vajmi kevés köze van ahhoz, amit szerinted tenned kellene.

Olyasmit éreztem a mellkasomban, mint a gyomorégés.

– Ki a franc vagy? – csattantam fel, félig-meddig meggyőződve, hogy ítélkező kedvű telefonálóm rossz számot hívott, bár a nevémen szólított.

Mélytorkú hívóm a nyelvét csettintgette a fülembé. Az intim hang és a rosszallása elleni tiltakozásul a fogamat csikorgattam.

– Milyen hamar felejtenek – suttogta, és az ellenségességétől megborzongtam.

Értetlenül, és most már igazán mérgesen, megint a mobilra néztem, hátha másodsorra sikerül azonosítanom a számot. Nem sikerült, de a hívó nyilvánvalóan ismert. Ami azt illeti, úgy beszélt, mintha vártam volna a hívását. Mintha egy régi, befejezetlen beszélgetést folytatnánk.

És akkor, egyszerre, már tudtam. *Andrew.*

A sok kiszorította belőlem a levegőt. A telefon kicsúszott a kezemből és az ölembé esett, majd onnan a földre: a szőnyeg tompa puffanássá tompította a hangot. Meglepő módon nyitva maradt.

Sosem hallottam még az emberi exemet mérgeledni, még egyetlen szót sem, és ez a düh felismerhetetlenné tette a hangját.

Egy pillanatig csak dermedten bámultam a telefont, képtelen voltam megmoccanni. Három hónapja nem beszéltem Andrewval, amióta otthagytam az iskolát és beleegyeztem, hogy apámnak dolgozzak. Most furcsa, zavaró volt a hangját hallani, főleg, hogy ennyire bevadult.

Bár, mindent összevetve, ez legalább részben az én hibám volt.

Miután túléltem Miguel verését, megvédtem az életemet és az ország első és egyetlen női végrehajtója lettem, már nem ugyanaz a lány voltam, mint akit Andrew valaha ismert. A teljes egyetemi tartózkodásom – beleértve az egzotikus-mert-ember fiúmat is – unalmasnak tűnt, és szinte semmi jelentősége nem volt az új életemben. Ami tulajdonképpen az egyetem előtti életem volt, jól felturbózza.

Megpróbáltam elmondani Andrew-nak, hogy kimaradok az egyetemről, és újra összejöttem Marckal, de nem vette fel a mobilját, a szobatársa pedig nem tudta, merre van. És őszintén. Úgy gondoltam, egyszerűbb is lesz mindenkinek, ha ennyiben hagyom, és mind békében továbbléphetünk.

Nyilvánvalóan tévedtem.

– Na mi az, egyszerre nem tudsz mit mondani? – tört be ismét Andrew hangja a gondolataim közé. – *Ez mindenképp újdonság.*

Mint a hozzáállásod is, gondoltam, és felszedtem a telefont. Nem tudtam, mit fogok mondani, amíg a nyelvem magától meg nem oldódott.

– Andrew? – kérdeztem. A fogaskerekek csaknem hallhatóan csikorogtak az agyamban, amíg próbáltam a keserű, éles nyelvű férfit azonosítani az én Andrew-mal, aki édes volt, vicces és... kedves. Képtelenség.

– Szóval emlékszel? – A gúny a mondatban éppolyan éles volt, mint a karmaim.

– Persze hogy emlékszem.

– Én sem felejtettelek el. – Nem tűnt emiatt éppen boldognak, de abban a pillanatban ez kölcsönös volt.

Még mielőtt válaszolhattam volna, éles suhogást hallottam, mint-ha letakarta volna a mikrofont a kezével. Aztán megfejthetetlen, indulatos szavak szűrődtek a fülembe, végül csend lett a vonalban. Se zúgás, se lélegzés. Andrew letette.

A telefon képernyőjén is megjelent a felirat: *Hívás vége.*

Legalább egy perc telt el, amikor kivágódott az ajtóm, neki a térdemnek. Marc dugta be rajta a fejét, hogy lássa, miért nem tudta rendesen kinyitni. Engem talált ott, combmagasságig nyíló köntösben, amint még mindig a mobilomat bámulom.

– Meg kell nyomnod a gombokat, hogy működjön – közölte teljesen komoly arccal.

– Köszönöm, okoska! – Megráztam a fejemet, hogy magamhoz térjek. A fáradtság és annak a sokkja, hogy Andrew felhívott, felémésztette az utolsó energiataralékaimat is.

Marc belépett a szobába és a kezét nyújtotta. Elkaptam, ő felhúzott, és már ölelt is volna magához, de éles pillantást vettem mocskos ruháira, és elhátráltam, közben bevertem a csípőmet az íróasztal sarkába.

– Valami baj van a telefonoddal?

– Semmi. Csak azt néztem, mennyire van feltöltve. – Odabotorkáltam a komódhoz, és az óráim mellé ejtettem a telefont. Igyekeztem nemtörődöm módon kinyitni a fiókot és kiszedni valami alsóneműt, de hamis lazaságomat eléggé hazavágta, amikor rájöttem, hogy már ott van a tiszta az ágyon.

Nem beszélhettem Marcnak a telefonról, mert ő már eleve azt feltételezte, hogy Andrew-val annak rendje és módja szerint szakítottam. Nem hazudtam, voltaképpen, csak nem javítottam ki a feltételezését. És most tényleg az én hibám volt, hogy ilyen helyzetbe hozott minket?

– Ó! – Marc már át is húzta az ingét a fején, és a szennyesem tejére dobta.

– Van saját zuhanyzód! – csattantam fel összefont karral, hogy szét ne nyíljon rajtam a köntös. Nem tudtam az ingerültségemre koncentrálni, amikor Marcot félmegtelenül láttam, és ő ezt átkozottul jól tudta.

– Kölcsönkérem a tiédet – mosolygott rám cinkosan, és a lábával lökte be az ajtót. – Ez a legkevesebb, amit megtehetsz értem, miután hagytad volna, hogy halálra izzadjak abban az autónak nevezett krematóriumban.

Visszadobtam a felesleges bugyit a fiókba.

– Megérdemelted volna, amiért végigaludtad az utat.

– Jóváteszem. – A farmerja is a padlóra hullott, és a tekintetem követte; menthetetlenül elvarázsolt aranyosbarna bőre. Nem tisztességes így kísértésbe hozni, amikor gyenge vagyok az ellenálláshoz.

Szerencsére azonban én is tudtam, hogy kell ilyen játszani. Hagytam, hadd nyíljon szét a köntösöm, hadd keretezze a testemet a levendulaszín anyag. Marc előrelépett, kinyújtotta a karját, türelmetlenül, vágyakozó pillantással.

Karnyújtásnyira megállítottam.

– Addig nem, amíg úgy bűzlesz, mint egy végrehajtó!

Nyöszörögve hátrált a fürdőszoba felé, a tekintete fogva tartotta az enyémet.

– Két perc, és itt vagyok! Két perc, mérheted az időt.

Felnevettem.

– Két perc, vagy nincs ma szerencséd. – Azzal hagytam, hogy a köpeny lassan lecsússzon a vállamról. A víz már csobogott, mielőtt a köntös földet ért volna, de már ahhoz is fáradt voltam, hogy magamban nevessek ezen. Felvettem egy hálóinget, felhúztam a

bugyimat, becsusszantam a takaró alá. A zuhany alatt álló, szappantól és víztől sikamlós bőrű Marcra gondoltam, az én samponom illatával.

Mire elért az álom, már nem is emlékeztem Andrew telefonjára, és az utolsó, amit hallottam, Marc csalódott nyögése volt, amikor kinyitotta a fürdőajtót, és engem az ágyban talált – félálomban, nélküle.

NÉGY

FAYTHE, VIGYÁZZ!

Ösztönösen is Ryan hangja felé fordultam, amikor meghallottam. Nem kellett volna. A pince távolabbi sarkában ott állt másodszüllött bátyám, a ketrece rácsait markolta, a szeme figyelmeztetőn tágra nyílt, úgy bámult a hátam mögé. Előttem, a falon árnyak mozdultak. Ruha suhogott mögöttem. Idegen szívverés visszhangja verődött a fülembé. Forró lélegzet borzolta tarkómon a rövid hajszálakat. Megpördültem, hogy szembenézhesek az ellenfelemmel. De már késő volt.

A szemébe néztem, azonban a lába már eltalálta az enyémet, és ki-söpörte alólam. A fenekem tompa puffanással ütődött a vastag kék matracnak. A fogsorom összecsattant, az arcom egyik felére rá is haraptam. A sebet szívogatva felnéztem az ellenfelemre.

Ethan vigyorgott le rám, zöld szeme egy árnyalattal világosabb, mint az enyémet, és már ki is simult a homlokom. Legfiatalabb bátyámra sosem voltam képes sokáig haragudni; ahhoz túlon túl is vidám volt. Azonban ez nem vonatkozott a család fekete báránnyára.

– A francba, Ryan! – csattantam fel, és kifordultam, hogy mérges pillantást vethessek rá. – A hülye figyelmeztetéseid több kárt tesznek, mint hasznok! Fejezd be a figyelemelvonást, és legközelebb tartsd csukva a semmirevaló pofádat!

– Jól van! – Ryan eleresztette a rácsokat, és zsebre tette a kezét, mint általában szokta. – Akkor gyakorolj továbbra is kussban. Ha éppen egy néma rosszfúval akad dolgod, ez még jól is jöhet. – Még mondott volna mást is, megfelelő adag gúnnyal fűszerezve, de apám pillantásától benne rekedt. Összepréselte vékony ajkát, és keresztülcsozogott a betonon a ketrec egyik sarkában összerakott vackához.

Apám szörnyeteg fiától visszafordult élete igazi kihívásához – hozzám.

– Ami azt illeti, gondoltam rá, hogy elhallgatassam Ryant, de ezúttal van igazság abban, amit mondott. – Átsietett a gyakorlótermen hozzám, közben lesimította vasalt inge elejét. A koszos, légkondicionáló nélküli pincében uralkodó hőség ellenére is gyűretlenül elegáns volt, mint mindig.

– Mégpedig...? – Nem fejeztem be a kérdést, azonban elfogadtam Ethan kezét. Erőfeszítés nélkül emelt fel, aztán hátba vágott. Dühösen bámultam rá, mert láttam, hogy bár én már izzadságban úszom, neki bezzeg még csak a homloka sem gyöngyözik. Nem tűnt tisztességesnek, hogy idősebb és erősebb is. Na jó, annyival talán nem is erősebb, viszont jóval jobb állóképességgel bírt, annak ellenére, hogy apánk minden módon igyekezett fejleszteni az enyémet.

Apám úgy állt meg, hogy kifényesített ünneplőcipőinek orra a matrac széléhez érjen.

– Azon lehet vitatkozni, hogy Ryan kevesebbet ér a falkának, mint amibe az etetése kerül – kezdte. Bezárt bátyám torkából erre

mély morgás tört fel, de az alfa egyetlen oldalpillantása elnémította. Meglehet, Ryan néha szót emelt szegényes szállása ellen, de annyi esze azért volt, hogy ne tegye a helyzetét még rosszabbá. Ha másban nem is, az önfenntartásban jó volt. – ...de attól még a közbeszólása éppen az a fajta figyelemelterelés, amivel egy éles harci helyzetben találkozhatasz. – Megigazította ezüst drótkeretes szemüvegét, és a lencséken keresztül szigorúan rám nézett. Éreztem, ebből leckéztetés lesz. – Aligha várhatod, hogy egy összezavarodott, fékezhetetlen vérmacska csöndben engedelmeskedjék neked, amíg arra koncentrálsz, hogyan szabadítsd meg a szenvedéseitől, hm?

Összevontam a szemöldökömet. Már nem is tettette senki, hogy gyakorlatok témája az önvédelem, és ez nem tett boldoggá. Pillanatszerűen bérelt izomember voltam, akár tetszik, akár nem.

Sóhajtván megigazítottam fekete sportmelltartóm széles pántjait. Már nem töltöttem ki teljesen a kosarakat.

– Nem, de...

Felemelte egyik vastag, sokat látott kezét, hogy elhallgattasson.

– Úgy kell gyakorolnod, mintha minden harc éles lenne, mint ha a veszély nem csak rád leselkedne, hanem azokra is, akiket megvédeni a kötelességed. Tartozol a falka többi tagjának azzal, hogy mindent kiadsz magadból. Minden alkalommal. Nem győzhetsz egy valódi éles harcban, ha könnyű elvonni a figyelmedet.

Fogcsikorgatva leküzdöttem a kísértést, hogy emlékeztessem apámat: az elmúlt három hónapot a kinti világban töltöttem, betolakodókra vadásztam, személyesen kézbesítettem a figyelmeztetéseket, és járőröztem a területek határán. Természetesen felügyelet mellett, de nem egész két napja teljesen egyedül tartóztattam le Dan Paintert. Ezt akartam volna mondani, és még többet is, de nem tettem, mert előre tudtam a válaszát. Visszakérdezett volna, hogy ha

több van bennem, miért nem mutatom. Erre pedig nem volt válasszom, tehát befogtam a számat.

Ez egy olyan lecke volt, amit alaposan megtanultam a nyáron. És mivel a jelek szerint ez volt az *egyetlen* lecke, amit megtanultam, csak gyorsan bólintottam; meglibbentve lófarcokba fogott hajam.

– Próbáld újra! – Azzal apám visszahátrált a pince egyik sötét sarkába, a ruháit elfedték az árnyékok, mintha felfalná a sötétség, és egyedül zöld szemének ragyogását hagyná meg.

Mély, nyugtató lélegzetet vettem, készen a negyedik menetre. Vagy az ötödikre? Nem emlékeztem, de nem is számított: Ethan már rám is vetette magát.

Ezúttal készültem.

Szétvetett lábakkal lehajoltam, hogy a súlypontom lejjebb kerüljön, az egyensúlyom jobb legyen. Ethan elképzelhetetlen kecseséggel futott felém: az utolsó métereken már szinte repült. Kitértem balra, el az útjából. Elbotlott mellettem, én megpördültem, hogy ne veszítsem szem elől.

Még ugyanabból a lépésből meg is pördült, macskaüggyességgel, kecsesen. Térdre esett, velem szemben, a lábam után kapott. Elszökentem előle, jobb lábbal kirúgtam. Az edzőcipőm orra állon talált. Ethan feje hátracsuklott.

Morogva figyelte, ahogy hátrálok: mind a hang mélysége, mind az ereje megszegyenítette Ryan korábbi szánalmas próbálkozását. Az állat dörgölte, és én édesen rámosolyogtam. A mennyezetről lógó csupasz villanykörte fényében most már izzadságot láttam csillogni a hátán.

Négykézlábra ereszkedett, kitérte ujjaira támaszkodott, meggömbölyítette a hátát. Eltűnt a mosolyom. Le fog csapni.

Alig láttam a mozdulatot. Izzadságcseppek hullottak a matrakra. Ethan melegítőjéből csak egy elmosódott foltot láttam; most valóban repült felém. Hanyatt vettem magam, a könykömet az oldalához szorítottam, a térdemet a mellemhez húztam, a cipőm talpa a mennyezet felé nézett. Ethan pontosan oda érkezett, ahová akart: rám. A súlya a mellembe nyomta a térdeimet, a levegő kiszökött a tüdőmből. Ethan keze a hajamat kereste. Nyögve kirúgtam.

Ethan ismét átrepült a pincén, ezúttal hátrafelé. Még mindig vagy egy méterre volt a levegőben, amikor elhagyta a matracot. Mint egy kerítésről lezuhanó házimacska, megfordult a levegőben, kopott orrú cipője a betonra csapódott, a keze rögtön utána. A lendülete továbbvitte, a durva padló lenyúzta a tenyeréről a bőrt, és Ethan sziszegett fájdalomában. Kecsesen talpra ugrott, még mindig háttal nekem, a vállát előrejtette. Amikor megfordult, már mosolygott.

– A fenébe, Faythe! – kiáltott rám, és a mellén éktelenkedő két vörös cipőnyomot dörgölte. – Ezt hol tanultad?

Felálltam, és már nyitottam a számat, hogy válaszoljak, de a szavam artikulálatlan kiáltásba fulladt, mert valami a bal vállamnak vágódott, és ledöntött a matrakra. A jobb oldalamba estem, a nagy és nehéz valami a földhöz szögezett. Két percen belül másodszorra ürült ki a tüdőm. Amikor újra kaptam levegőt, egyszerre ismertem fel új támadóm szagát és nevetését.

Fellobbant a dühöm. Még csak azt sem hallottam, hogy lejött a lépcsőn! Miért nem nyikorognak a mi pincelepcsőink is, mint minden tisztességes házban? *A fenébe a jó minőségű kivitelezéssel!* Ez van, ha az ember egy építész lánya.

– Mássz... – elhallgattam, meggraszítottam a rám nehezedő testet, hogy hanyatt fordulhassak – ...le! Mássz a francba le rólam!

Marc lemosolygott rám és a tenyerére támaszkodott, két térde közé fogva a csípőmet.

– Egy jó okot adj rá!

Homlokráncolva felhagytam a próbálkozással, hogy fenyegetően bámuljak rá.

– Adok én neked, öt másodpercet adok, hogy felkelj, mielőtt végét szakítom minden apró lehetőségnek, hogy valaha is gyereket csinálj, akár nekem, akár másnak!

Ahelyett, hogy komolyan vette volna a fenyegetést, megint csak nevetett és lehajolt, hogy megcsókoljon. Ráfújtam, és ellöktem magam a padlótól, a kezemet sötét pólója elejére csaptam, és csúnya nyögéssel próbáltam eltolni magamtól. Nem szabadultam ki – ami azt illeti, szinte meg sem mozdítottam Marcot –, de a düh tisztán kiolvasható lehetett a szememben, mert apám megköszöörülte a torkát, és mindketten ránéztünk.

– Marc, kelj fel!

A szám is elnyílt meglepetésemben, a kezem visszahullott a hasamra. Az alfa nekem ad igazat? Marc helyett? Befagyott a pokol? Piros hó esik?

Apámra mosolyogtam, örültem, hogy támogat, még ha nem is volt rá szükségem. Le tudtam volna vetni magamról Marcot. Már volt rá példa.

De aztán apám egyszerűen hazavágta a pillanatot, amely apa és lánya minden előjel nélküli kötődését jelenthette volna. Marc szemébe nézett, finom ráncokkal szegélyezett szájszeleete mosolyra húzódott.

– Unokákat akarok.

Hát persze. Csalódott dühömben a szememet forgattam. Csak mert én szem elől vettettem a nagy képet, ő még nem. Soha nem is fogja.

Marc számára elég volt egy pillantás, hogy leolvassa az arcomról az elkeseredést, és lesiklott rólam: jobbra, közém és az alfa közé. A mozdulat tudattalan volt, de logikus: mindig is közénk lépett, bár nehéz lett volna megmondani, melyikünk védelmében.

– Unokákat, hm? – Egyetlen rándulással felültem. Apám vicce nem volt vicces, merthogy valójában egyáltalán nem is volt vicc. Emlékeztető volt, hogy akármilyen jó végrehajtó is válik belőlem, nem menekülhetek elsődleges kötelességem elől – márpedig ezt a keserű pirulát semmi cukrozás nem tehetette lenyelhetőbbé.

Talpra kecmeregtem. Marc hátrált egy lépést. Ethan mosolya lehervadt, a kezét maga mellé ejtette. Balra Ryan cipői zizegtek, ahogy behúzódott a ketrec sarkába, és éreztem, hogy a pincében csúcsra szökik a feszültség. Azt várták, hogy kiabálni kezdek: láttam az arcukon.

Apám szemébe nézve kipréseltem magamból egy nevetést.

– Még azt sem tudod, mit kezdhetnél Ryannel. Mit csinálnál, ha egy rakás unoka rohangálna a lábad alatt?

A falka alfája elmosolyodott, és Marc megkönnyebbülten sóhajtott. Komolyan támogatta a simulékonyságra tett erőfeszítéseimet, mivel, minthogy egyszerre volt apám jobbkeze és az én lehetséges másik felem, sokszor szorult két tűz közé, és kényszerült eljátszani a közvetítőt. Márpedig annak pocsék volt, de ez egyébként sem számított. Az alfák úgyis elérik, amit akarnak, és igen kevés szükségük van a kompromisszumkésziségről tanultakra.

– Hogy mit csinálnék az unokákkal? – Apám megint megigazította a szemüvegét, talán, hogy elrejtse a megkönnyebbülését. Vagy azt, hogy mulat rajtam. – Ugyanazt, amit veled meg a bátyáiddal csináltam, amikor kicsik voltatok: hagytam, hogy az anyátok nyakán lógjatok, amíg szobatiszták nem lettetek. – Egy pillanatra elhallgatott,

most már határozottan csillogott a szeme. – Ami Ethan esetében elég szép időtáv volt. Majdnem öt év, ha jól emlékszem.

– Kösz, apu. – Ethan elmart egy törülközőt egy régi fekvényomópadról, és letörölte a verítéket az arcáról és melléről.

Ryan horkantott, mire Ethan rábámult. A szoros családi kötelékek ellenére, és annak dacára sem, hogy egy kivétellel még minden bátyám a szülői házban élt, sem éreztünk együtt Ryannel a hosszszas bezártsága miatt. Még én sem, pedig mielőtt Ryan beköltözött volna, én tartottam a falkában a rekordot a rácsok mögött eltöltött leghosszabb idővel – egyszer két teljes hétig nem láttam a napfényt.

Ryan a kilencvenegyedik napja végéhez közeledett, és nem volt kilátásban a? A rabság minden egyes pillanatát megérdemelte, sőt, szerintem rosszabbat is érdemelt volna, de apánk következetesen megtagadta ismételt kérésemet, hogy ivartalanítsuk. Ez valami pasidolog lehetett.

– Vigyázz, börtöntöltelék, a végén még elfelejtem kiüríteni a kávésdobozodat – mordult Ethan. Ryan már nyitotta a száját, hogy feleljen, de aztán visszacsukta inkább, a fogai hallhatóan koccantak össze. A tekintete a cella sarkába villant, ahol – pillanatnyilag üresen – a hevenyészett vécéje volt.

– Na csak azért – ejtette Ethan a törülközőt a padra, és visszalépett a matrakra. Ryan dühödten, de némán bámult utána.

Az elmúlt tizenhárom hétben szánandóan jól viselkedett, láthatóan abban bízott, hogy jó magaviseletért harmadolják a büntetését. Csakhogy apánk nem az állami vizsgálóbíró volt. Nem ereszti ki Ryant, amíg nem tudja pontosan, mit kezdjen vele. Sajnos az elevenen megnyúzáson kívül más büntetés egyelőre nem jutott eszünkbe, ami arányos volna a Miguel poklához nyújtott segítségéhez. Kivéve a csirkeollót, amelyet sterilizáltam, hogy bevetésre kész legyen.

– Na jó, akkor próbáljuk újra! – Apám lassan elhárított a matrac-tól. – Marc, volna kedved csatlakozni?

– Örömmel. – A szólított hátat fordított az alfának, és kihívó mosolyt villantott rám, amelyet csak még kihívóbbá tett a vágy a szemében. – Csodás volna ledönteni. Megint.

Odébb toltam, hogy apámra meredhessek.

– Kettő egy ellen? Ez aligha tisztességes.

Ethan halkán felnevetett, de nem is figyeltem rá. Már azt kívántam, bárcsak befogtam volna inkább a számat.

– Csak a gyerekek emlegetik a tiszta játékot, Faythe. – Apám kifejezéstelen arccal nézett vissza, az ajka szigorú, egyenes vonal, de a szemén fájdalmasabb emlékek suhantak át, mint amit én elképzelhettem volna. – Az élet nem tisztességes, de nem is tisztességtelen. Olyan, amilyen, és a mi felelőségünk, hogy megküzdjünk bármi-vel, amit az utunkba vet. Beleértve azokat az ellenfeleket is, akik nem küzdenek becsülettel. Mindig teljesen tisztában kell lenned a téged körülvevő dolgokkal. Légy készen rá, hogy a váratlannal találod magad szembe, mint amikor Marc hátulról veti magát rád. – Egy lépéssel közelebb jött, mintha egyenesen a jelenlétével akarna nyomatékot adni a mondanivalójának.

Gombóc formálódott a torkomban, mert rájöttem, hogy igaza van. Ha három hónappal ezelőtt jobban odafigyeltem volna, sosem rabolnak el.

Óvodásnak éreztem magam, akit jogosan szid le, mert bekoszoltam az irodája bőrbútorait. Biccentettem.

– Azt mondod, kettő az egy ellen, az tisztességes?

– Nem. Azt mondom, hogy a tisztesség nem számít. Megteszed, amit kell, hogy túlélj. Mint mindannyian. És most add a legjobbat, amire képes vagy.

Azzal a pillantása jelentőségteljesen a hátam mögé villant. Megfordultam, hogy szembenézzek Marckal, aki azonban nem volt sehol. Jobbra perdültem. Ethan is eltűnt. *A pokolba*, futott át az agyamon, amikor megértettem – egy pillanattal később a kelleténél.

Meztelen talp surrant a betonon. Odafordultam, és Marc már rajtam is volt, mielőtt bármit tehettem volna. Fél kézzel hátralökött, a lábával kirántotta alólam a sajátjaimat. Hanyatt estem, a levegő kiszaladt belőlem. Megint. Marc a csípőmre ült, két kezével a két vállamat szorította le. Hiába próbáltam a csuklójánál fogva letaszítani, meg sem moccan.

Elöntött az adrenalin, tette ösztökélt. Ütöttem. A jobb öklöm Marc bal halántékába vágódott. Meglepetésében kitágult a szeme, a mosolya fájdalmas grimaszba olvadt. Még mielőtt válaszolhatott volna, két kézzel ellöktem. A bal oldalára zuhant a matracon, fél kézzel a fejét fogta. Megelégedve a teljesítményemmel talpra ugrottam.

Marc is felkászálódott, még mindig a halántékát tapogatva.

– A fenébe, Faythe! – fütyentett Ethan. – Apu, nem hiszem, hogy edzésen tényleg a legjobbat kellene adnia. Mindannyian tudjuk, mire képes.

A szeme sarkából láttam, hogy apám bólint, az arckifejezése valahol félúton járt a meglepetés és a büszkeség között.

Fent megnyikordultak az ajtó zsanérjai. Mind felnéztünk.

– Greg, telefonon keresnek.

Pislogtam. Victor Di Carlo állt a legfelső lépcsőfokon, izmos alakja sötét árnyék a konyhában, mögötte ragyogó napfényben.

– Hagyjanak üzenetet! – vágta rá az alfa, tétovázás nélkül. Vic összevonta a szemöldökét.

– Izé, talán ezt fogadnod kéne. Parker az. Találtak egy újabb testet.